

Τὰ νεῦρα, διαιρούμενα, ἐξαπλοῦνται, ὥστε πανταχοῦ ὑπάρχουσι μικρὰ νεῦρα. Ἐὰν κεντήσῃτε τὸ σῶμα ὑμῶν ἐπὶ τινος σημείου διὰ βελόνης, ὑπάρχει μικρὸν νεῦρον συνδεδεμένον τῷ σημείῳ ἐκεῖνο μετὰ τοῦ ἐγκεφάλου, καὶ τοῦτο λέγει εἰς τὸν νοῦν περὶ τοῦ γενομένου. Πάντα τὰ ἐν τῷ σώματι νεῦρα ἔχουσι τὴν ἀρχὴν αὐτῶν ἐν τῷ ἐγκεφάλῳ. Ἐν τῷ ἀπαλῷ τούτῳ ὄργανῳ εἰσὶ συντετυλιγμένα πάντα τὰ ἄκρα τῶν νεύρων, ὥστε ὁ νοῦς δύναται νὰ τὰ μεταχειρισθῇ. Ἐκεῖ ὁ νοῦς εἶναι ἐν τῇ θέσει του ὡς ὁ ὑπάλληλος ὁ ἐν τῇ τηλεγραφίᾳ· ἐκ δὲ τοῦ μεγάλου ἐκεῖνου τυλίγματος τῶν ἄκρων τῶν νεύρων σταθερῶς μανθάνει τί γίνεται ἐν τοῖς ἄλλοις ἄκροις τούτων, ἐπὶ παντός τοῦ σώματος μέρους.

Μεγάλη ἀληθὺς ἡ ἐργασία τοῦ νοῦς νὰ προσέχῃ εἰς ὅλα τὰ ἄκρα ταῦτα τῶν νεύρων ἐν τῷ ἐγκεφάλῳ· καὶ παράδοξον ἐστὶ πῶς δὲν συγχίζεται, ὅταν τοσαῦτα ἀγγέλματα ἔρχονται πρὸς αὐτὸν διὰ τῶν συρμάτων του ἐκ παντός μέρους. Πάντοτε γινώσκει πόθεν τὸ ἀγγέλμα ἔρχεται. Οὐδέποτε λαμβάνει ἀγγελμά τι προσερχόμενον ἐξ ἑνὸς δακτύλου ἀντὶ ἀγγέλματος ἐξ ἑτέρου δακτύλου προσερχομένου.

Οὕτω δὲ καὶ ὅταν εἰς τοὺς μῦς ἀποστέλλῃ ἀγγέλματα, οὐδεμία σύγχυσις. Ὅταν θέλητε νὰ κινήσῃτε δακτύλον, ὁ νοῦς ὑμῶν ἀποστέλλει ἀγγέλματα διὰ τῶν νεύρων εἰς τοὺς πράττοντας τοῦτο μῦς· τὸ ἀγγέλμα πάντοτε μεταβαίνει εἰς τοὺς ἀρμοδίους μῦς. Ταῦτο δὲ συμβαίνει καὶ περὶ τῶν ἄλλων μερῶν. Ἀγγέλματα μεταβαίνουσιν ἐκ τοῦ νοῦς ὑμῶν ἐν τῷ ἐγκεφάλῳ εἰς οἷονδήποτε μέρος ὑμεῖς κινήσῃτε. Δύνασθε νὰ ἴδῃτε πῶς τοῦτο ἐστὶ θαυμαστόν, ἐὰν παρατηρήσῃτε τινὰ ὀρχούμενον ἢ παίζοντα ὄργανόν τι, καὶ σκεφθῇτε πῶς τὰ ἀγγέλματα μεταβαίνουσιν διὰ τῶν νεύρων τοσοῦτον ταχέως ἐκ τοῦ ἐγκεφάλου εἰς τὰ διάφορα τοῦ σώματος μέρη. Ἀλλὰ περὶ τούτου πλείονα ἐν ἑτέρῳ κεφαλαίῳ.

Ὁ ἐν τῷ τηλεγραφίᾳ ὑπάλληλος λαμβάνει ἀγγέλματα διὰ τῶν αὐτῶν συρμάτων δι' ὧν τὰ ἐξαποστέλλει. Δὲν συμβαίνει οὕτω ἐπὶ τῶν συρμάτων τοῦ νοῦς, τῶν νεύρων. Ὁ νοῦς δέχεται ἀγγέλματα ἐκ τῶν αἰσθήσεων διὰ μιᾶς σειρᾶς νεύρων, καὶ ἀποστέλλει ἀγγέλματα εἰς τοὺς μῦς δι' ἑτέρας σειρᾶς. Ἐὰν καύσῃτε τὸ δακτύλόν σας, τὸν ἀπομακρύνετε τοῦ πυρός. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ὁ νοῦς λαμβάνει ἀγγέλμα ἐκ τοῦ δακτύλου διὰ τῶν νεύρων, οὕτω δὲ πληροφορεῖται περὶ τῆς βλάβης. Τὸ ἀγγέλμα μεταβαίνει ἐκ τοῦ δακτύλου διὰ τινων νεύρων εἰς τὰ ἄκρα αὐτῶν ἐν τῷ ἐγκεφάλῳ· καὶ ὁ νοῦς ἐκεῖ ὧν ἐν προσοχῇ δέχεται τοῦτο. Τί δὲ πράττει ὁ νοῦς; Ἀφίνει ἀρὰ γε τὸν δακτύλον νὰ καῇ; Οὐχί· ἀποστέλλει ἀγγέλμα ἀμέσως δι' ἑτέρων νεύρων εἰς τοὺς μῦς τοὺς δυναμένους νὰ μακρύνωσι τὸν δακτύλον ἀπὸ πάσης βλάβης.

ΠΟΙΚΙΛΑ

Ἐν πλοτον Γαλλικὸν εὐρίσκειτο εἰς ἑσχατον κίνδυνον ναυαγίου κατὰ τὴν ἀκτὴν τῆς Βρασιλίας. Ἐν αὐτῷ ὑπῆρχον μεγάλα ποσότητες χρημάτων ἐντὸς βαρελίων τὰ ὅποια εἶχον ἐξαγάγει ἐπὶ τοῦ καταστροφώματος προσπαθοῦντες νὰ τὰ σώσωσι. Ἀλλ' ἡ ἀνθρώπινος ζωὴ εἶναι πολυτιμωτέρα τῶν χρημάτων, καὶ αἱ λέμβοι πλήρεις ναυαγῶν, μόλις ἠδύναντο νὰ ἀντιπαλαίσωσι κατὰ τῶν φοβερῶν κυμάτων, ἀπομακρυνόμεναι τοῦ πλοίου ἐτοίμου νὰ βυθισθῇ. Ἐν ᾧ δὲ ἡ τελευταία λέμβος ἐπρόκειτο νὰ λυθῇ ἐκ τοῦ πλοίου νέος τις ἀξιωματικὸς ἐπήδησεν εἰς τὸ κατὰ στρωμα ἕνα Ἰθι μήπως ἐλησμονήθῃ τις ἐν τῷ πλοίῳ. Μετὰ μεγίστης ἐκπλήξεως βλέπει ἄνθρωπον διὰ πελέκειος θραύοντα τὰ βαρέλια καὶ ἐξάγοντα τὰ ἐν αὐτοῖς τάλληρα ἀθρόως.

— Τί κάμεις ἐκεῖ; Τὸ πλοτον βυθίζεται! τρέξε νὰ σωθῇς!

— Ὅχι, λέγει ὁ ἄρρων, πλουτίζω! καθ' ὅλην τὴν ζωὴν μου ὑπῆρξα πτωχός, θέλω νὰ κατασταθῶ πλούσιος καὶ ἄς ἀποθάνω!

Ἀδύνατον νὰ τὸν ἀποσπάσωσιν ἀπὸ τὴν ὀλεθρίαν του ἐνταχθῇ λησιν. Ὁ ἀξιωματικὸς ἠναγκάσθη νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸν θυσαυχὴν ἐκεῖ ἔνθα εὖρε τὸν θάνατον ἐν μέσῳ τῶν ταλλήρων του!

Εἶναι ἄρα γε ὁ μόνος εἰς τὸν κόσμον, ὅστις ἐπώλησε τὴν ζωὴν του ἀντὶ χρημάτων;

Π. Κ. Γ.

ΛΥΣΙΣ ΓΡΙΦΟΥ 3.

μη—δ—εν—α—γ—α—ν.—«Μηδὲν ἄγαν.»

Ἐλυσαν αὐτὸν ὁ κ. Σ. Δ. Καλλιωνίδης. Ἐπίσης καὶ οἱ κ.κ. Ν. Ῥέντζος.—Α. Δ. Θέμελης (Σμύρνη) Α. Σ. Μπησκίνης (Ζάκυνθος) R. Birnbach (Βερολίνον) Γ. Μαυρογορδάτος (Σῆρος).

Τὴν λύσιν τοῦ Λεξιγράφου, ὃν οὐδεὶς ἔτι ἔλυσεν, ἀναβάλλομεν χάριν τοῦ κ. «Γ. Β.» αἰτούντος δυσκολότερα λογοπαίγνια.

Ἐδῶ σὲ θέλω κάθουρα

Νὰ πηδᾷς τὰ κάρβουνα.

ΑΙΝΙΓΜΑ Δ'

Ἀνέκαθεν ὁτὸν κόσμον κί' ἐγὼ ὡς ὃν ὑπάρχω,
ἀκίνητος κί' ἀκλόνητος οὐδένα δὲν ταράττω
δεύτερος, ἀνάμεσα, κάθωμαι στοὺς συντρόφους,
μ' αὐτοὺς δ' ὅμου συναρμολογεῖς ὑφ' ὅσων φιλοσόφους·
ἔνευ δ' ἐμοῦ οὐδέποτε οὐδὲν τελεσφοροῦσι,
καθὼς κί' αὐτοὶ οἱ ἴδιοι ὀρθῶς τὸ ὁμολογοῦσιν,
ὡς ἄτροτος δὲ στρατηγὸς τὸν πρῶτον μου φυλάσσω
καὶ ἂν μ' ἀποκεφαλίσωσι τὸν ἐβδόμενον θά πλάσω,
μεθ' οὗ συχνά σμιγόμεθα ὅς ἀδελφία ἀγαπημένα
καὶ εἰς τὸ στόμα τοῦ λαοῦ περγοῦν ἀνταμώμενα.

Ν. Δ. Χ.

ΓΡΙΦΟΣ 5.

